

Степан Бабій

ПОДАРОВАНЕ НЕБОМ

(Поезії)

Рівне 2016

Від видавця:

«Подароване небом» – це зоряна перлина,
і не тільки в українському просторі...
До слова, і вся творчість Степана Бабія
подароване небом. Як сказав в одній рецензії
Микола Славинський: поет від Бога.

ЗОРЯНІ ВЕЛИЧИНИ

ПОЛЕ МОЄ ДУХОВНЕ...

Поле моє духовне
другого тисячоліття –
десь під самим вершечком,
в самім озоновім шарі
Пружилось розростатись...
Як між ракетних спалювань,
поволі ставало дірами
глуму, невдячності чорної.
Скільки стачало сили
діри ті затуляти,
серцем їх конопатити –
рани щоб затягалися
чистим озоновим шаром.
Поле моє духовне
спалахами пропалюване –
поглядами ворожими,
як метеорів градом,
бите – словами недобрими...
Поле моє позбиване,
зранене, покривавлене,
знову думками стягуване,
рядками міцними позшиване
десь під самим вершечком
другого тисячоліття –
в самім озоновім шарі,
латане, перелатане
звужується поволі,
з часом стає лиш латкою

в цьому страшному хаосі,
безцільовому безладному,
скритному, небезпечному,
вірусово-заразному...
В тому ворожому колі,
у тому страшному хаосі
поле моє духовне
силами тими магнічене,
геть все наелектризоване –
спалахами, розрядами
зблискує словотворчими...
Так на межі озоновій
другого тисячоліття
поле моє духовне
латане перелатане
стискується перед Космосом
тисячоліття третього.

* * *

Не грайтесь словами... У слові – ядро,
Енергія ядерна в Божому слові,
Воно проросло, розрослося в огром,
У вибух великий життя і любові.
У слові спресовано стільки вогню.
Й малесенька грудочка Всесвіту – в серці,
Що вибухне – світло те першому дню...
Енергія ж далі у безвість несеться.

* * *

У цьому світі визоривсь я, вижив,
Частинка Всесвіту, щасливий мікрокосм
І світло зір привабливе і хиже
На мене віщим полиском злилось.

* * *

Попід громаддями круч, верховіття –
Світиться тихо вогнями Дніпро,
В неводі шляху Чумацького світять
Срібні боки синьоперих зірок.

Тиша кругом. Глибочінь (аж бентежить),
Мріє Дніпро повен світла і зір.
Наче за мною приховано стежить
З неба, з безодні проникливий зір.

Ані шелесне. Іскриться сріблінь,
Свисне болід, як сполохана птиця,
Світ, мов у хвилю натхненних творінь,
Дихає свіжістю, весь – таємниця.

* * *

Білили мати з сонцем полотно –
Роботу чисту порівну ділили –
Сльоза й вода зливалися водно,
А сонце пензлем-променем водило.
...І мати з сонцем білять полотно
на цій землі, що нам за колисанку,
Веселку сонцю вишити дано,
А ненці – заповітну вишиванку!

1967

ВЕРТАЮЧИЙ З НЕБЕС

Яскраві зорі бачили той лет,
Коли земля у сивому тумані –
Найголубіша зірка із планет –
До нього поривалася в стражданні.

А серце – вже вогнем налите вщерть.
А руки матері – в обійми розпростерті,
Син ще летів, син перегонив смерть,
Як в атмосферу – входив у безсмертя.

...Вода у кухлі чиста, як сльоза,
Рушник, як сонце, білений... забутий,
Але об зорі полум'я кресать
Десь уночі зорею спалахнути.

* * *

Запитують: «Ви лікар чи поет?»
Поезія чи лікарське мистецтво
У мене в серці?..
Запитайте у лелеки,
Що в нього в серці – небо чи земля? –
Як опускатись в пошуках на землю
Стурбований життям повинен птах,
А в крилах все – бентежний лоскіт неба...

* * *

Нічого не міняється в цім світі,
Як вис прекрасний в небі Оріон –
Лихі віки, тяжкі тисячоліття
І не один звалився Вавілон –
Спливали грози, що несли озон,
Тремтіли зорі знов крізь мокре віття
І вис прекрасний в небі Оріон,
Щоб чарувати очі, душі гріти.

ЗАТЕМНЕННЯ

Крізь півкілометрову товщу хмар
Стільки часу не бачили сонця
І молодий місяць не заглянув через плече.

Ще затемнення сонця і місяця
...і душі затемнення
(не доведи, Господи!).
Як затемнення зір –
Затемнення душ у безмежному просторі.

Та душа – як горить –
Проривається крізь затемнення,
Спалахнувши зорею між хмар.
...І додали поети видавничі затемнення.

* * *

Повний місяць завис у безмежному небі,
Де маршрутами визначеними ходять планети
І тривожать в глибинах світи,
Шлях Чумацький розкинувсь у невідь...
Острах душу і тіло пройма,
Коли думкою хочеш сягнути в безкрає,
Де високий Творець простір весь обіймає,
І немає кінця, як дороги до раю.

* * *

Душа кажаном до балкона чиясь прилетіла –
Вночі заметалася перед відкритим балконом.
Сріблилися зорі і вигнувся місяць, мов короп,
Проблимав літак у нічному холодному небі,
І я у страху відсахнувся від гінця з порожнечі.

* * *

Дощ по даху, наче ланами кіт прошумів
Ген на верху на ялині молодий місяць,
як голуб сів.
Тільки ялина – як хмара чорна, вночі,
Тільки капають зорі з дахів по дощі.

КОМЕТА

1

У небі – комета...
Над Києвом, Львовом прикмети:
Потоншав озоновий шар над столицями
І Арктики подих
Потягує льодом
І вітром пекучим обпалює лица нам.

Весь березень тисне...
Комета все висне,
Далеким тривожить нас сяєвом.
Над Києво-Руссю...
Й при нашій розрусі
Цю гостю з глибин зустрічаємо.

2

В небі зоряний розсип – творіння все Боже,
Що завжди мою душу глибоко тривожить,
Та влетіла і так засіяла чудесно
У житті моїм вперше красуня небесна.

Чи стою при вікні, чи люблюсь надворі,
Як побачення жду – коли висиплять зорі.
То встаю до світанку, блукаю звіздарем,
Поки зорі побліднуть чи комету захмарить.

3

З Кометою лягаю і встаю з Кометою,
З космічною красунею (вже тиждень
без дружини),
Венерою захоплений, томивсь за
Андромедою...
В нічній сорочці сяючій, що з шлейфом...
із Кометою
Сягнули почуття мої, мабуть, вершини.

Мені в нічному мороці світилися
Бентежні душі мерехкими зорями,
Як лілії, що поночі розкрилися
Не раз понад глибинами прозорими,
А ця, і справді, як з небес звалилася.

Хай доокола і в душі не ладиться,
Борг перед ЖЕКом і надворі холодно,
Але чекаєш вечора – як з'явиться
І так збентежить радісно і молодю.
З Кометою лягаю і встаю з Кометою.

4

Стрілець націлився в комету
(Цей вічний в небесах Стрілець),
Лишає слід блискучий лету
Залітна гостя чи гінець.

Стрілець стрілу свою ще пустить,
Підстрілена, як птах, тоді
Вона розкришиться в капусту,
В останній канувши біді.

5

Отак народжується анекдот –
Я виходив дивитися на комету,
А сусідки: вертався додому на досвітку.
Диви, ще перекажуть дружині,
І доказуй, що ти не верблюд.

квітень, 1997

КОСМІЧНИЙ ДИПТИХ

1

З усього сонячного сімейства –
найдивніша планета Земля.
Реактор атомний Сонця підпорядкувала собі,
захистившись прозорим щитом атмосфери,
в барви життя перетворює
небезпечно смертельну енергію,
що її вивергають бездонні котли...

2

Ми землею своєю
з її многородною щедрістю,
з її теплими золотими боками,
з її шелестом колосковим,
ми землею своєю
з її живиносною вільгістю,
з її чистими синіми диво-джерелами
із правічним могутнім корінням,
ми землею своєю
ощасливлені,
що п'ємо із цих повних солодких
безсмертних грудей
ненаситно життя.

1968

ДІТИ ДАЖБОГА

*«В Галичину, чи може в Галілею
Нам всеодно, земним, куди прийти».
Ісус Дажбожич, «Такий день»*

Предки наші були дуже мудрі. Природним розумом вони осягли Бога. І осягли Його через Сонце. Коли Бог творив світ, своїм прообразом Він зробив світило. Його світло і тепло передавало сутність Творця. Сонце – то все. Найвищий геній творчості. Все живе, що нас оточує, сповнене його живодайною енергією, світлом і теплом. Через те все так горнеться до нього, як до Бога.

Такий поклик життя і обрали наші предки.
Колись мені писалося:

Живе Божий народ, що пригорнувся до Бога,
Через що так антихристи
збиткувалися люто над ним.

Та сільська золота Україна – чисті білі хати
і мальовані храми на найвищих місцях...

Наче Божа дитина народилась десь тут –
у степах, на Поділлі чи в синіх Карпатах...

Так прийняв цю історію гарну у серце
трипільський народ-селянин.

Це наш миролюбивий народ. Через те так збиткувалися над ним і досі збиткуються виродки Антихриста (останні кримські і донбаські події). А так звані підмосковські «святі отці» свідомо тримають малоосвічену паству у смислому затемненні, зневажаючи

рідну мову, історію із її витокami та іменами.
Явний обскурантизм. Як було і протягом віків.
Півтисячі років тому
Коперник заглянув у небо,
Злякавши благочестивих,
Що віра її похитнеться.
Зневажив його і Лютер
(Цей протестант сам у суті!).
І сплять Джордано Бруно
(Просвітленого монаха).
І ще через сотню років
Судитимуть Галілео...
Продертись було як – хащами
Канонів і мракобісся? –
До істини, що в зеніті
Палала яскравим Сонцем...
Це ж тільки 400 років
Як вийшов світ на дорогу
Простелену, наче місячну –
Просвітленим тихим плесом,
Як вийшли ми на дорогу
До світла і розуміння,
Ще й вирвалися у Космос
З обіймів землі, як матері.
...Як важко доходити істини
У хащах нерозуміння –
Дітей твоїх, Україно,
Дітей твоїх нерозумних –
До мудрості наших предків,
Що славили Сонце-Бога.

* * *

Останні зблиски ходять по вікні,
І світ кошлатіє, стає патлатим звіром,
Неначе пес, щоб стеретти мені
Тривожний сон і в наше завтра віру.
Зацькований і вимучений днем
Він тихо опускається на чати
В густу імлу, нелякану вогнем
Біля держав, біля моєї хати.
Вже Всесвіт – світ, немов старезний дід,
Що блима з ночі зорями-очима,
В надіях наших – захистить од бід
Могутніми широкими плечима.

1968

* * *

Стрілець прокрокував півнеба над землею
І подають півні вже перші голоси.
Мене бентежить світ за тихою зорею
(Все п'ю і не нап'юсь небесної краси).

Враз пашум верховіть. Народжується вітер...
Вже й небо хмарами заволокло.
І я стою один вночі посеред світу.
Очікую зорю, поки не розсвіло.

ЗОРЯ НАД СОБОРОМ

* * *

Сходять над землею,
Світять з-понад хмари
Місяць із зорею,
(Як і ми – у парі).
Блискотять над нами
Перші і останні:
Сходять вечорами,
Сяють на світанні.
Молодий відкрився
Місяць над зорею –
Наче нахилився
Лебідь до лілеї.

ЗОРЯ НАД СОБОРОМ

Зоря над собором –
Собор у холодному блиску
(Так ми із тобою:
Зорієш здалека чи зблизька).
Під зоряним садом
Зійшла, променить в срібний морок,
Зірок – міради,
Та сяє одна над собором.
Собор в тихім світлі
Свій відблиск зорі відливає,
Душі мої світиш –
Й вона, як від сонця палає.

* * *

На яскраво червоному тлі...
(Так яскраво червоніє ще сонце,
як палає весь обрій).
Я стояв, прикриваючи очі рукою, –
Їх сліпило яскраво світло:
Намагався дивитись на яскраву сонячну жінку,
Що із сонцем сліпила однаково очі.
Я стояв, поглядаючи відчував –
ось воно Богом створене сяйво,
що і в хмарну, і дощову погоду
здатне освітити і гріти
наймилішим теплом поцілунків.

* * *

Вже зараз я можу вклонитися перед
Богом, перед Сонцем і перед нею
за коротке, як зоряний спалах видиво
подароване тоді ними.

* * *

Найкращі, найяскравіші зірки
з бурхливою енергією
випромінюють радіацію несумісну з життям,
А ця краса випромінює
яскраве сяйво очей
із великою непідробною радістю,
що пробуджує до життя.

* * *

Усі погасли зірки.
І тільки одна, прекрасна і незрівнянна,
яскрава Венера, даленіє сонячним відблиском.
Так і ти... Сяєш у моє серце.
Але нині і ти – як і недосяжна Сяюча.
А далі – перед наступаючим палаючим
Сходом
починає танути і та єдина,
що вже блискотить, як на перстені діамант
(мовби із перста нашого Творця).
І коли у безмежжі розтає вже й вона,
тільки блідий півмісяць ще залишається...
Самотній. Як і я, наодинці без Тебе.

* * *

Жінки, наче зорі,
що ваблять іздалеку,
таємничо тривожні
у своїй недосяжності.

МУЗИКА ТИСЯЧОЛІТЬ

Коли набираєш рекомендований телефон
І під клавішами висвічуються цифри 6434...
Уявляєш за ними цілі тисячоліття
ще до нашої ери...
І долинають далекі гудки,
ніби то космічні висилання,
а ніхто не відгукується...
І, раптом, починає линути музика.
Слухаєш зачудовано її, наче із тих тисячоліть...
Музика кризь тисячоліття – і все та ж,
однакова досьгодні.

* * *

Коли тлумленому життям,
натомленому чергами дня,
раптом зустрінеться сонячне джерело,
і яскраві його відблиски просвітять
твої сірі хмари,
відчуваєш як від його свіжості
розсівається недавня похмурість,
І ти не можеш відірвати очей від отого
джерела радості.

ЗОРЯ

Що траплялося: радість, лихо,
Гніт, здавалось, вже догоряв...
Та незримо мене і тихо
Супроводжувала зоря.

В дні нахмурені, невезучі,
Як, бувало, не сила жить,
І крізь смуток, чорніший тучі,
Озирнусь – а вона горить!

Мов душа із глибин тріпоче
Тихим пломенем угорі.
...Подивлюся коханій в очі –
І впізнаю світло зорі.

ЗОРЯНЕ ТАНГО

Три зорі у небі – в небі полудневім,
Три зорі у небі, три – у ряд,
Вийдемо, кохана, в зорецвіт вишневий,
В сад вишневий, люба, в зорепад.

Три зорі у небі, три зорі вишневі,
Три пророчі зірки, три зорі...
А що перша зірка – то любов квітнева,
Що згоряє в молодій порі.

А що другій зірці, як росі на сонці
В полуденну пору догорить.
З третьою зорею, з радістю моєю
Нашій долі випало зорить.

* * *

Коли визорять в небі тривожні сузір'я
Тихий відблиск далеких незгасних імен,
І прогляну тоді між імен, і між зір я
Твоє мрійне обличчя із давніх давен.

І війне мені вітер так свіжо і терпко
Золотого волосся хмільний аромат,
Наче сонячний слід, що лишився від тебе,
Долетів – як з глибин візерунком сармат.

Відчуття незбагненне щасливих поєднань
Нас над світом в обіймах живих понесе,
Де вже ні гіркоти, ні томлінь неприємних,
Серед мороку тихого – змирене все...

А колись, як у небі тривожні сузір'я
Тихо визорять відблиск незгасних імен,
Як з води, із глибин тих, прогляну між зір я
І всміхнуся у світ із далеких давен.

1986

РОЗСИПИ

* * *

Синьо-жовті небеса від кленів,
Що підносять шатра золоті,
Світ зелений міниться черленим,
Наче хтось розвісив гобелени,
Грають в склепах вина молоді.

Жовте листя стелиться під ноги
І стежки, дороги шурхотять.
Сонце із-за хмари, як з-за стогу,
Ще осяє далеч і дорогу,
Що зіллються в синьо-жовтий стяг.

* * *

Похмуре небо – і дні похмурі,
Діброва з гаєм стоять в зажурі,
Похмурі лиця, похмурі душі –
Так атмосфера похмура душить...
Я ж ту похмуру туму-зажуру
Закрию словом, як амбразуру.

РЯДКИ ВИЛУЧЕНІ З ВІРШІВ

*

І сонце посяде за обрій на ніч
Як сіна багряна копиця.

*

Вертався поночі, світився від любові,
Вже вів мене, куривсь Чумацький Шлях...

*

Диво оперезане срібним поясом –
Крокуючий над нами Стрілець.

*

Як білі медведі, хмари
Арктичними гнані вітрами.

*

Черева волохаті, страшні
Чорних туч... Видаються Росією.

*

...шелестять сніги,
Гайвороння криком роздирає неба шовк.

*

І така, раптом, просинь,
Що аж просить крило.

*

І просинь, ця провесінь
Холодно й гостро дзвенить у повітрі.

*

На вітрі високо
ловить потоки,
ширяючи, сокіл.

*

Ця безцінна краса, що по обрії сині,
І непродані Небеса!

*

Найтемнішої ночі – які зорі ясні!

*

Де зорі такі яскраві, неначе над втраченим
раєм.

*

Вічна безмежність, що за межею,
Й зіроньки зблиск на краю піднебесь.

*

Холодні зорі і планети,
Що світяться привабливо,
За блиск ховаючи прикмети.

*

...І заgrimлять холодні небеса.

*

Гуркоче і гримить –
Все небо розпанахує над нами.

*

Перехлюпує часчка небо крилом,
Розсипає сріблінь по воді мерехтливу...

*

А ти від віри вирви сил нових,
Знайди свої зірки в холоднім небі...

*

Наче ангел, посланий з неба
Від Творця – до творчого духу,
Слово сонячно-променеве...

*

...Бекаси свиснули крилами-вістрями,
Шум на лотоках, як пісня ріки,
Всесвіт потріскує зорями-іскрами.
Скинеться плескотом дзвінко над плесами,
Свіне заледь – проскрипить Віз колесами.

*

Марс червонів на світанку погожому,
День зачинався червоною смугою,
Гасли зірки, як свічки в храмі Божому...

ПІДНЕБЕСНЕ

Говерла в снігах. Заборони
загрозою сходжень лавин,
Її піднебесна корона –
Над шоломами верховин.

Заклично, привабливо сяє
В зашерхлому дзвоні смерек,
Лиш погляд туди досягає
І брат її – сивий орел.

МІСЯЧНА ЗЛИВА

Тінь в шелюги припада полохливо –
Лється, сміється місячна злива.
Синім топазом, дзвінким аметистом
Кришиться в трави перлистим намистом.
Срібно ридає, бурштинить по вікнах,
Бризка деревам на листя, по вітах.
Наче холодна місячна злива,
Грає – не гріє серце зрадливе.
Ту мерехку фосфоричність зрадливу
Хто розпізнає у місячну зливу?

60-ті

* * *

Сивим віялом – над перехожими дощ,
Толить спрагу гудронних площ.
І пустіють раптово вулиці –
Люди в тихі під'їзди туляться,
І дивуються із хлоп'яти,
Що з майдану, немов прип'ятий,
Мокрі тягне до неба руки
(От немає на тебе бука!).
А він грає на струнах дощу
арфи-райдуги...
А коли засиніє небо
будуть в ньому бриніти
сім соковитих барв музики.
І вже вийдуть, зітхнувши радісно, люди
На блискучі, сліпучі од сонця майдани,
Так і не збагнувши нічого.

1967

* * *

...Я вгадував німі небесні знаки
І вірний визначав по зорях шлях,
Інстинктом, інтуїцією, смаком
Я рятувався, я на звук вціляв...
Тепер досвідчений стою під зодіаком,
Але ніщо душі не промовля.

НІЧНИЙ ПЕРЕЛІТ

В небі зойкання, шелест напружених крил
ночі місячної... Срібний зоряний пил,
Що осиплеться памороззю на осінній настил.

Над землею ячання небесне. Вожак
Збір далеко веде (компасом – Зодіак).
Крізь негоди, пригоди досягнути мети
В небі зграя із рідного краю летить.

СРІБНА НІЧ

Білим все застелено до краю –
Світ весь запорошили сніги.
Срібний місяць срібло розливає,
Іскри розсіває довкруги.
Височить холодний і блискучий.
Полиск зір – немов холодний лез
І морозні повіви колючі,
Як від крил, що сяють із небес.
Сяють крила ангелів іскристо,
На землі – Різдво, одне з чудес.
Дихає все холодно і чисто
В полискові срібному небес.

* * *

«Найбільше люблю зорі, птахів і дерева».
Витяг із статті «Всі діаманти...»

Хоч хрещений, та все таки язичник,
І я молюся до високих зір.
Казали, витягла з дупла старої дички
Мене бабуся... А смачні гнилички! –
То ж до дерев любов чи не з тих пір.

Ну а душа, мабуть, явилась птахом,
Що так крилату ваблять небеса,
І ту безмежність з дотиками страху
Переважає зоряна краса,
Що в темну ніч яскраво нависа.

Вже груша та, бабуня та сухенька –
Скраєчку пам'яті... Не розрізня вже зір,
Нова рідня – наш сад частує ниньки
Мене... І пташину – до пізніх пір.
Як з неба – стільки тут гранчастих зір.¹

¹ Назва яблук

* * *

Не сплю. Встав. Одягнувся. Вийшов.
Подивився. Всі зорі на місці. Зліва Велика
Ведмедиця із Малою... при Полярній зірці.
Справа – прекрасний Оріон і яскрава зоря
Альдебаран. Прямо від Сходу сяє Венера і на
прямій лінії від неї до Зеніту – Юпітер...
Помолився. Подихав. Із-за хліва виглянув
Місяць. В останній фазі. Через якісь хвилини
він став срібною відкинутою ручкою над
чорним портфелем даху приземленого
невиразного хліва.
Ще один сеанс зоряної ночі. Навіть
лікувальний. Від безсоння. Заспокоєному є час
ще заснути. І бадьорим встати.

ТАНЕЦЬ БЛУКАЛЬЦЯ

Коли часто дивитися в зоряне небо, навіть неозброєним оком – дивуватися не тільки красі його і тим вічним назвам тремтливих зірок, що їх охрестили далекі предки землян, але й вгледіти (і не тільки спалахуючий лет метеорів, пропливання серед зоряного блиску космічної станції, метеорів, чи далекий хвіст комети) незвичний рух у небесному просторі. Найчастіше – це рух місяця-молодика довколо сяючої Венери – то він був по правий бік од неї, а то вже зліва, а після таких переміщень змушений відходити і все віддалятися.

Притягальна краса Венери завжди вабила поетів, була оспівана не раз. А в нашому випадку, любуючись нею, коли вона випливала на Сході все вище і вище у небесний простір, помітилося, що зліва на відстані за земними мірками на два метри від неї (хоча там і мільйони кілометрів) ще спокійно горить одна планета, за яскравістю втричі слабша від Венери. Десь протягом місяця світилися майже на одній відстані. Далі наступили затяжні хмарні ночі. І коли знову відкрилося небо, о диво! Віддаль між ними стала менше як до півметра. І так щоразу вона все меншала і меншала. І тоді спало на думку, що це гігантський Юпітер. Бо пригадалася версія Вифліємської зорі, що то злилося світло двох планет – Венери і Юпітера. У нашому випадку, він все наближався зліва, а то раз після хмарних ночей вгледілось, що опинився попід нею. Отак, у ніби небесному танці небесний блукалець випишував дугу довкола красуні...

Потім знову заволокло небо. І коли наступної прозорої місячної ночі глянулося на Схід, через оголене гілля саду світилася вона, думалося, Венера. Таке було ясне зоріння. Але за якісь хвилини із-за гущі саду впливла і палахкотіла крізь проріджені верхів'я справжня вона, небесна красуня. І знову диво. Це ж за півтора метра за нашими мірками над нею ледь-ледь і справа було те, що спочатку сприйнялося за Венеру. Світло блукаючої планети вже було набагато ясніше ніж у перші дні спостереження. А за ковдрою хмар ми не побачили їх яскравого злиття. Із-за повного місяця навіть великі сузір'я світилися тьмяво, а ці обоє були яскраві і навіть коли палав небокрай і все, окрім місяця, в небі погасло, ці двоє ще яскрили вже високо-високо. І пригадалася наша коляда: «Ой на Україні, Ой на Україні / Зорі засвітили, / А з Вифлиему, А з Вифлиему / Новину звістили. Христос родився...» І далі – «А найясніша, А найясніша / Зоря із Востока / З нею співає Україна широка...» Хтось і тоді це диво бачив неозброєним оком: злиття світла Юпітера і Венери.

А було то у вересні-жовтні 2015-го. Знавці, астрономи цю поетичну візію можуть вирахувати математично і назвати справжнє ім'я того небесного блукальця. Бо, згодом, відстань між нашими обранцями збільшувалася і друга за яскравістю, як ми кажемо, зірка вже світилася все вище і вище, і тепер стала знайомою, вгадуваною серед розсипу зір.